

(Kort bemærkning).

Pia Christmas-Møller (KF):

Jeg skal være den første til at beklage den store arbejdsløshed. Det er det største samfundsproblem, vi slås med i øjeblikket, og derfor er der også utrolig mange initiativer i gang.

Men når jeg beder om ordet igen, er det, fordi fru Jytte Andersen fortsætter med forsikringssterminologien og bliver ved med at påstå, at arbejdstagerne på den ene side har levet op til deres del af forpligtelserne, mens a-kasse-systemet på den anden side ikke har levet op til sit ansvar. Jeg mener ikke, det er en korrekt fremstilling, og jeg vil godt spørge, om fru Jytte Andersen i ramme alvor mener, at reglerne giver grundlag for berettigede forventninger om, at dagpengene kunne udbetales lige så længe det skulle være, indtil man fik tilbudt et job. Hvor går grænsen, fru Jytte Andersen? Hvis det ikke er en livsvarig ydelse, hvor går grænsen så, hvis den ikke går ved de 7 år?

Formanden:

Et spørgsmål kræver et svar, og når svaret er givet, går vi videre i ordførerrækken.

(Kort bemærkning).

Jytte Andersen (S):

Hvis fru Pia Christmas-Møller har læst vores forslag, som kommer til behandling senere på dagen, har vi jo netop knyttet det sammen med Zeuthenudvalgets arbejde. Vi siger, at når Folketinget skal træffe beslutninger i næste folketingssamling, skal vi finde permanente løsninger for den gruppe på 6.000-7.000 personer, som kommer i en urimelig klemme og bliver gjort til gidsler på grund af nogle bristede forudsætninger.

Men vi taler kun om en midlertidig ydelse, en midlertidig bestemmelse. Vores principielle holdning er, at de grupper, som har levet op til forpligtelserne i arbejdsmarkedslovgivningen, naturligvis også må kunne forvente at bevare tilknytningen til arbejdsmarkedet. Dermed være ikke sagt, at man skal have en livsvarig ydelse, fordi man har arbejdet i 26 uger, naturligvis ikke. Men det er en længerevarende, mere principiel og dyberegående diskussion, som vi ikke skal have i dag, men først når Zeuthenudvalget afgiver den betænkning, som skal give grundlag for langsigtede politiske løsninger.

Det, vi taler om i dag, er en midlertidig ydelse for en afgrænset gruppe mennesker.

Poul Nødgaard (FP):

Det er jo svært at komme til, når man er så langt henne i rækken, men jeg vil da godt fremføre Fremskridtspartiets synspunkter om det lovforslag, som SF her har fremsat, og som jo i realiteten går ud på, at de langtidsledige ikke skal tvinges over i det sociale system, men kan forblive på dagpenge. Det er jo faktisk det, der ligger i forslaget, og det kan vi selvfølgelig få en stor diskussion om.

I Fremskridtspartiet står vi ret uforstående over for forslaget. Det er vores opfattelse, som andre også har givet udtryk for, at der er indgået et forlig eller en aftale, hvorefter de ledige mister retten til dagpenge efter at have været i både jobtilbud og uddannelsestilbud. Realiteten er jo, at når en langtidsledig har været gennem disse tilbud, har den pågældende efterhånden været på dagpenge i 6-7 år uden at kunne skaffe sig varigt arbejde. Lad os bare være helt ærlige og sige, at det nuværende system er overmåde godt, og det kunne være interessant at få at vide, om der overhovedet er noget land i Europa, der har så godt et dagpengesystem som Danmark.

Derfor har Fremskridtspartiet svært ved at se, hvorfor SF fremsætter dette forslag, der jo reelt lægger op til, at nogle personer for tid og evighed skal kunne sakse sig ind og ud af det nuværende dagpengesystem. Mange synes at se frem til, at Zeuthenudvalget tryller et dagpengesystem frem, som løser alle problemerne fra og med 1993, men så enkelt er det nu engang ikke. Det vil stadig være os politikere, der skal finde frem til løsningerne på de uhyre vanskelige problemer i løbet af sommeren, og vi kan lige så godt lade være med at ryste på hånden, men derimod se realiteterne i øjnene. Det danske dagpengesystem kan ganske enkelt ikke fortsætte i sin nuværende form, og derfor vil det også være uklogt at følge det foreliggende forslag. Det ville give dagpengemodtagerne en forhåbning om at kunne forblive for tid og evighed i et system, som Danmark ganske enkelt ikke har råd til at fortsætte med.

Jeg vil godt allerede nu sige et par ord om det socialdemokratiske forslag, som senere kommer til behandling, for det har allerede været draget ind i debatten. Jeg kan altså ikke